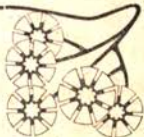




Гроздоберци.



Ей китна пролѣтъ се завърна,
Гората се разви.
За новъ животъ, съ нова хубостъ
Се всичко обнови.

И сладъкъ дѣхъ и сладки пѣсни
Изпълнятъ небеса...
Съвзе се, пѣпчици подаде
И витата лоза.

И, весела, съ привѣтъ помаха
Лозинитѣ си тя —
Та редомъ поздравя тревитѣ
И буйнали цвѣта.

Едничко само я възчуди
Въ свѣта за нея новъ:
«Защо ли е наоколо ѝ
Дълбокъ изровенъ ровъ?!»

Доклѣ отгатне, налетяха
Лозари рой... въ несвясъ
Лозините ѝ тѣ съсъ косеръ
Подрязаха завчасъ.

Лозата порой горки сълзи
Порони... А съсъ смѣхъ
Лозаритѣ се отпиляха —
Та еня ли ги ѝ тѣхъ!

Но мина врѣме Лѣтно слънце
Надъ нея затрептя.
День мина, миналитѣ скърби
Забрави вече тя.

И почна охолно да растне,
Да пери листове, —